

den omtalte Forordning er udgaaet, senere er blevet saa væsentlig forandret, navnlig gjennem Grundloven, at Bestemmelserne i denne Forordning efter min Formening ikke længer kunne betragtes som passende eller hensigtsvarende. Jeg skal dernæst ogsaa erklære mig enig med ham i den anden Betragtning, han fremkom med, den nemlig, at disse Bestemmelser imidlertid ikke kunne siges at have ledet til praktiske Vanskeligheder, og at der i Virkeligheden ikke i den senere Tid, navnlig ikke siden Grundloven blev givet, har været Spørgsmaal om en Anvendelse af de Bestemmelser deri, som efter min Mening maae betragtes som ikke stemmende med den Tilstand, der blev grundlagt ved Grundloven. Den ærede Interpellant anførte vel eet Tilfælde, som skulde afgive et Exempel i den modsatte Retning; men det forekommer mig, at dette Exempel efterhaanden blev saaledes svækket ved den Forklaring, han selv gav det, at det netop maa betragtes som det bedste Beviis for, hvilken overordentlig ringe, for ikke at sige slet ingen, Vanskelighed, der for Diebliffet er tilstede paa Grund af den omhandlede Forordning; jeg mener just ikke herved, at den Omstændighed, at det var en constitueret Amtmand, der afgav Kjendelsen, har svækket Betydningen af Sagen, men derimod svæktes den derved, at det viste sig, at Moderen selv ikke havde noget imod at lade Barnet døbe, idet hun frivillig havde gjort det, inden der i saa Henseende kom nogensomhelst Fordring til hende, og det forekommer mig saaledes, at den Vanskelighed, der i dette Tilfælde er Tale om, slet ikke har været tilstede. Jeg maa forøvrigt erklære, at der ikke er kommet til min Kundskab — og jeg har dog i den Henseende søgt at faae, hvad Oplysninger der kunde faaes, ogsaa fra det Ministerium, som Sagen nærmest berører, nemlig Justitsministeriet — at der ikke, siger jeg, til min Kundskab er fremkommet nogetsomhelst Datum for, at nogen egentlig Anvendelse af de i bemeldte Forordning indeholdte Bestemmelser har fundet eller finder Sted.

Derimod maa jeg bemærke, at jeg ikke er enig med den ærede Rigsdagsmand i, at Forholdet skulde stille sig saaledes, at der blot behøvedes en „lille Lov“, som han kaldte det,

for uden videre og med stor Lethed at kaste disse Bestemmelser bort. Jeg vil nu ikke tale om en saadan Lovs Omfang — mange Bestemmelser behøvedes der vistnok ikke — men jeg maa erklære, at jeg ikke fra min Side, selv om der for Diebliffet var Tid dertil, vilde kunne gaae ind paa saaledes, „uden videre“ at faae Bestemmelserne i Forordningen af 30te Mai 1828 kastede bort. Skjøndt den ærede Rigsdagsmand vistnok maa kunne ahne mine Grunde herfor, saa skal jeg dog nærmere udtale mig derom. Jeg skal da hentyde til de Forhandlinger, som vistnok ogsaa staae i hans Minde, der fandt Sted angaaende en tidligere Lov, hvilken i disse Forhold har havt og har en stor Betydning, nemlig Loven af 13de April 1851. Der indeholdes i denne Lovs § 10 den Bestemmelse, at Forældre, som ikke høre til noget af de her i Landet anerkjendte Troesfællesskaber og som ikke ønske deres nyfødte Børn ved Daaben optagne i noget af dem, kun skulde gjøre en Anmeldelse om Barnets Navn, og ikke videre; — da denne Bestemmelse var under Forhandling, blev der, saavel her i Thinget som ogsaa i det andet Thing, meget udførligt omhandlet, om den ikke ogsaa skulde gjøres gjældende med Hensyn til de Børn, der fødtes i Folketirken. Der blev navnlig i det andet Thing af et meget begavet geistligt Medlem stillet et Endringsforslag til denne Paragraph, som gav Anledning til udførlige Forhandlinger, skjøndt Forandringen i sig selv syntes at være overordentlig ringe; thi den bestod blot deri, at han foreslog Ordet „og“ forandret til „eller dog“. Det blev da paavist, at denne lille Forandring vilde have havt den meget betydelige Følge, at den samme Frihed derved var kommen til at gjælde for de Børn, der fødtes i Folketirken, som der blev givet med Hensyn til de Børn, der fødtes udenfor Folketirken. Det blev imidlertid da gjort gjældende, at en saadan Forandring, hvorved i Virkeligheden Forordningen af 30te Mai 1828 vilde være bleven aldeles hævet, dog ikke paa den Maade kunde gaae for sig. Selv om man endogsaa vilde erkende, at Bestemmelserne i denne Forordning i og for sig vare mindre hensigtsmæssige, og at en saadan Lov, som deri indeholdes, burde falde bort, saa maatte